

Τι έχουμε να πούμε τελικά στους νέους ως Εκκλησία;

Συντάκτης ο π. Σπυρίδων Σκουτής

Σε μια εποχή πνευματικού εκτροχιασμού γίνεται λόγος ιδιαίτερα για τους νέους, τί μπορούμε να τους πούμε ως Εκκλησία;

Καταλήγουμε συχνά κι εμείς οι ιερείς να γινόμαστε σαν τους celebrities με fun club. Η λογική είναι να φέρουμε τους νέους στην Εκκλησία δηλαδή να γεμίσουμε τους ναούς ή να αποκτήσουμε ακολούθους. Το ζητούμενο όμως είναι να φέρουμε τα παιδιά στον Χριστό, όχι στον εαυτό μας. Το λέει χαρακτηριστικά ο Απόστολος των Εθνών Παύλος (Α Κορ. 1,12) : «Εννοώ δε τούτο, ότι ο καθένας από σας, θέλων να παρουσιάση ανώτερον τον εαυτόν του από τους άλλους, λέγει· “εγώ μεν είμαι του Παύλου μαθητής”. Άλλος λέγει· “εγώ είμαι του Απολλώ”. και άλλος· “εγώ είμαι μαθητής του Κηφά”, και άλλος· “εγώ είμαι μαθητής του Χριστού”.»

Οι νέοι δεν είναι ανόητοι και φυσικά δεν τρώνε κουτόχορτο. Τα νέα παιδιά διψούν και κραυγάζουν για αλήθεια. Αυτό και μόνο οφείλουμε να τους δώσουμε. Ούτε χαδάκια, ούτε ψεύτικες αγάπες, ούτε ηθικολογικές απάτες. Την μία και μόνη Αλήθεια. Μια Αλήθεια που είναι Πρόσωπο. Και στην πρόταση αυτή η απόκριση στο κάλεσμα της ελευθερίας τους θα γίνει με τη χρήση του αυτεξουσίου τους. Το κάλεσμα είναι ξεκάθαρο και ανεπανάληπτο «Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καὶ ἁράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθείτω μοι». Κατά Μάρκον (8: 34).

Δεν θα πούμε στα παιδιά ότι δεν υπάρχει αμαρτία , αλλά θα τους οδηγήσουμε στη ζωή και στη θεραπεία. Θα τους εξηγήσουμε ποιος είναι ο στόχος και γιατί η αστοχία στοιχίζει και πονάει την ανθρώπινη ύπαρξη. Δεν θα τους πούμε πώς θα παλεύουν στο σκοτάδι αλλά πώς θα ανάψουν το φως για να αποκαλυφθεί η πραγματικότητα.

Δεν θα πούμε στα παιδιά ότι η ζωή είναι ωραία μόνο με χαβαλέ και πλάκα, αλλά θα τους πούμε να αναλαμβάνουν τις ευθύνες τους με πραότητα και γενναιότητα και ότι η ζωή είναι ένα ταξίδι κατά το οποίο το πλοίο χρειάζεται καλό πηδαλιούχο και καλύτερος πηδαλιούχος απο τον Χριστό δεν υπάρχει.

Δεν θα πούμε στα παιδιά ότι “Δεν τρέχει και τίποτα , δεν βαριέσαι ” , γιατί αυτό μπορεί να κοστίσει τη ζωή τους. Θα τους πούμε ότι σε κάποιο “δεν τρέχει και τίποτα” μπορεί να κρύβεται ο θάνατος.

Δεν θα πούμε στα παιδιά ότι το κακό είναι απρόσωπο ή ότι ο διάβολος δεν υπάρχει. Αντίθετα θα τους πούμε ότι ο διάβολος είναι πρόσωπο και οφείλουμε να γνωρίζουμε πως κινείται ο εχθρός για να μπορέσουμε να προστατευθούμε.

Δεν θα πούμε στα παιδιά ότι ο έρωτας είναι μια σεξουαλική καλοπέραση που δεν τρέχει και τίποτα αλλά ότι είναι δόσιμο για μια ζωή προορισμού με κάποιον άνθρωπο που θα του δοθώ ολοκληρωτικά και μέσα σε αυτή τη σχέση θα βάλω τον Χριστό. Θα τους πούμε ότι ο έρωτας έχει αξία όταν πραγματοποιήσει τον προορισμό του που είναι να ανθίζει ως αγάπη στον αμπελώνα του Κυρίου και αυτή η καλλιέργεια γίνεται μόνο με τον Χριστό στο Μυστήριο του γάμου. Έξω από εκεί έχουμε ανεμοσκορπίσματα. Δεν είναι κακός ο έρωτας, αλλά το θέμα είναι που οδηγούμε τον έρωτα. Ένας έρωτας χωρίς προορισμό είναι λουλούδι με την ρίζα στον αέρα. Ο προορισμός του έρωτα είναι στην Βασιλεία των ουρανών να βλαστήσει η ρίζα του άνθους στον αμπελώνα του Κυρίου και να τρέφεται από τους χυμούς της χάριτος του Θεού. Αυτό στην Εκκλησία λέγεται : Ιερό Μυστήριο του γάμου.

Δεν θα πούμε στα παιδιά ότι τα μυστήρια είναι μαγικές ευλογίες και ότι πρέπει να κάνουν φανουρόπιτες για να γράψουν καλά στις πανελλήνιες. Αλλά ότι η ευλογία χρειάζεται κατάσταση υποδοχής για να κατοικήσει μέσα μου και αυτό γίνεται με αγώνα και όχι με μαγικά. Οι ευτυχίες και οι επιτυχίες του κόσμου τούτου είναι τα μέσα για να φανερωθούν οι αρετές της χάριτος και όχι ένας προσωπικός ματαιόδοξος αυτοσκοπός.

Δεν θα τους πούμε για το τατουάζ ότι δεν τρέχει τίποτα , αλλά θα τους πούμε ότι το σώμα είναι ναός του Αγίου Πνεύματος και ότι θα αναστηθεί πλήρες στη Δευτέρα Παρουσία. Είναι το διαμάντι μας, ο πολύτιμος λίθος του ουρανού. Θα τους πούμε να κάνουν τατουάζ τον Χριστό στην καρδιά τους που δεν φεύγει με τίποτα.

Δεν θα τους πούμε ότι ο Θεός είναι ένας υπερφυσικός δικαστής αλλά ένας Θεός αγάπης και δικαιοσύνης που φανερώθηκε με σάρκα στον κόσμο για να σώσει τον κόσμο περιμένοντας μας με μια ανοιχτή αγκαλιά τρυπημένη από τα καρφιά της θυσίας. Μα περιμένεις να μας συγχωρήσει και να μας θεραπεύσει.

Δεν θα τους πούμε ότι το Ιερό Μυστήριο της εξομολόγησεως είναι μία δίκη που αποφασίζει ποινές για τους κακούς αλλά ένας διάλογος αγάπης όπως του γιατρού με τον ασθενή, όπως του πατέρα με το παιδί του με σκοπό την θεραπεία και την σωτηρία.

Δεν θα τους πούμε ότι ο Θεός ικανοποιεί κάθε αίτημα για πλάκα, ούτε είναι το τζίνι από το λυχνάρι του Αλλαντίν, αλλά ένας πατέρας που νοιάζεται απεριόριστα για εμάς και κάθε αίτημα μας το πραγματοποιεί προς ωφέλεια ψυχών και σωμάτων. Θα τους πούμε ότι η προσευχή είναι διάλογος μεταξύ δύο προσώπων εμάς και του Θεού και όχι κάποια λόγια του αέρα για να ικανοποιήσουμε ένα υπερφυσικό ον.

Δεν θα πούμε στα παιδιά ότι η Θεία Κοινωνία είναι «χρυσό δο-ντάκι», αλλά το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου μας. Ο ίδιος ο Χριστός Προσωπικά!

Δεν θα πούμε στους νέους ότι οι Άγιοι είναι εξωγήινα προορισμένα απόκοσμα όντα. Αλλά ότι όλοι είμαστε προσκεκλημένοι να γίνουμε άγιοι. Και πάντα να έχουν στο νου τους : «Τα αδύνατα παρά τοις ανθρώποις δυνατά παρά τω Θεώ εστί.».

Δεν θα πούμε στους νέους ότι η Ορθοδοξία είναι θρησκεία αλλά Αποκάλυψη! Ο θεραπευτικός δρόμος για την κατά χάριν θέωση του ανθρώπου μέσα από τα Ιερά Μυστήρια της Εκκλησίας.

Δεν θα τους πούμε ότι στην Εκκλησία πάμε για να έχουμε καλή ζωή και υγεία , αλλά ότι σαν μέλη του σώματος του Χριστού αγωνιζόμαστε να αγαπήσουμε ακόμα και τον εχθρό αλλά κάτι τέτοιο πονάει και θέλει αγώνα. Στην Εκκλησία αντιμετωπίζω τον κακό μου εαυτό που θέλει να με τραβάει προς τα κάτω και δεν μπορώ να του αντισταθώ γιατί μου προβάλλει την αμαρτία ως αρετή . Πιάνομαι όμως από την άγκυρα της

Χάριτος με το “Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησον με ” και όλα αλλάζουν και μεταμορφώνονται.

Δεν φέρνουμε τα παιδιά κοντά στον Χριστό αν τους πούμε ότι έλα κοινωνία δεν τρέχει και τίποτα ο παράδεισος είναι για σένα και όλα είναι εντάξει. Με αυτόν τον τρόπο προσβάλλουμε το μυστήριο της Θείας Κοινωνίας και δεν θεραπεύουμε τον άνθρωπο αντίθετα του δημιουργούμε προβλήματα. Θα τους οδηγήσουμε στο Χριστό με σοβαρότητα και διάκριση πάντα με την αναλογικότητα της προσωπικότητας των παιδιών.

Να οδηγήσουμε τους νέους στην σχέση με τον Θεό με το δικό μας παράδειγμα και τα υπόλοιπα ας τα αφήσουμε στον Θεό.

Οι νέοι θέλουν αλήθειες, πάντα με διάκριση και αγάπη αλλά αλήθειες.

Ανάσταση χωρίς σταύρωση δεν υπάρχει.

«γνώσεσθε τήν ἀλήθειαν, καί ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς» (Ιω. 8, 32).

Πηγή : <https://www.euxh.gr/>